

La tria

per ANDREU LONCÀ

Podria ser que els millors dies per anar a veure pel·lícules en blanc i negre fossin les tardes de diumenge que plou copiosament. Com de costum has oblidat el paraigua i no has previst que la pluja sigui tan forta. Camines sol per la ciutat xopat per la pluja. Com en el temps del pujolisme, ens hem fet unes imatges més sublimes de nosaltres mateixos. La pluja ens fa caminar ràpids i travessar un pas zebra a una velocitat pròpia d'un virtuós de les carreres de peu.

Pawel Pawlikowski, el flamant i premiat director de *Cold War*, va explicar que d'una manera molt lliure el film remembrava la vida dels seus pares. Vist des d'aquesta perspectiva, la pel·lícula guanya en densitat i en valor.

Des del principi fins a la fi, la música sosté la tonalitat emocional del film. Des del folklore polonès, les cançons del poble que agradaven els dirigents comunistes, fins al piano de Bach, el repertori musical és bell i il·lustra ben adequadament el desenvolupament temporal i argumental del film. Al capdavant, *Cold war* parla d'una bella i conflictiva història d'amor –d'*amour fou*, ens recorden els comentaristes, amb bell desenllaç el·líptic inclòs–. Un amor d'aquells que, entre nosaltres, van inventar els trobadors occitans quan s'enamoraven d'una dama que no havien vist mai i n'imaginaven una idea. Possiblement, el que torna el film més confusament torbador és el paper destructor d'aquest amor, que al meu entendre és un amor de lluny. Ferotgement destructor i alhora capaç de vertebrar una vida completa.

Aquest amor de lluny –quan són a prop, la felicitat no dura– travessa

Amor de lluny

↓
'COLD WAR' ÉS UNA PEL·LÍCULA D'UNA BELLESA ESTÈTICA COM NOMÉS POT OFERIR EL FORMAT CLÀSSIC DEL BLANC I NEGRE

LUKASZ ZAL

el temps i l'espai. El context de postguerra europea –i especialment, polonesa– dona a la història un espai narratiu fecund, en especial en la narració del temps de domini de Stalin, i el control cultural fins i tot sobre els grups musicals folklòrics –magnífica invectiva contra l'art a favor del poder!–. La pel·lícula necessita assentar-se en un mar de tòpics perquè l'espectador en quedi amablement confortat: les actuacions en els cafès parisencs, fumosos; la vida bohèmia a les golfes de les cases de París; les festes a les cases particulars; el jazz; la fatalitat d'un amor desitjat i imaginat en la distància; l'ordre gris de la vida funcional dels comunistes polonesos; les presons de Stalin; les anades i vingudes...

Cold war juga més o menys conscientment amb el doble sentit del títol: a vegades intuïm que la guerra freda és també un cert tipus d'amor que és magnífic per a fer pel·lícules però no tant per ser viscut en el propi cor. La música, però, actua com un correlat objectiu dels vaivens sentimentals –les el·lipsis o metonímies sexuals– i acaba atorçant un llevat potent que fermenta en la imaginació. *Cold war* excel·leix en el retrat de personatges: rutilant Joanna Kulig; seductor i elegant Tomasz Kot. En conjunt, una pel·lícula memorable. Quan en surts, la pluja persisteix en una tonalitat que viatja cap al negre. Només una conversa per telèfon al ràfec d'un edifici pot tornar-te la vida esponjosa i amable.